

Eva
Moliková

Bez
duše

Bez duše

Eva Molíková

Text © 2010 Eva Molíková

Korektura © Mgr. Alena Vorlíčková, Bc. Lenka Klobásová,
2010

Obálka © Veronika Malíková, 2010

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2016

1. vydání © Lukáš Vik, 2016

ISBN ePub formátu: ISBN 978-80-7536-092-2

ISBN mobi formátu: ISBN 978-80-7536-093-9

ISBN PDF formátu: ISBN 978-80-7536-094-6

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

PROLOG

Špinavými prsty jsem si opatrně vjela do vlasů. Tedy pokud se jim tak v tomto stavu dalo vůbec říkat. Se slzami opět na krajíčku jsem si vybavila, jak se kdysi dlouhé havraní vlasy leskly a moje prsty lehce prokluzovaly těmi hebkými prameny, kdykoliv se mi zachtělo. Bolestí jsem sykla. Nemělo to cenu. Co nejopatrněji jsem vyprostila ruce z těch odporných chuchvalců. Ani nevím, proč jsem se tím vůbec začala zabývat. Na nedostatek hygieny jsem si už zvykla. Vlastně jsem až doteď ani neměla potřebu se upravit. Asi už blázním.

Objala jsem nohy pevně pažemi a bradu si položila na kolena. Oči mimoděk zkontrolovaly malé zamřížované okýnko umístěné schválně až vysoko u stropu. S úlevou a zároveň i strachem poznaly, že se další hrozný den chýlí ke konci. Už to nebude trvat dlouho. Slíbila jsem sama sobě, i když jsem ještě stále nevěděla, jak se rozhodnou. Stejně to byla šaškárna. Za vraždu mohl být spravedlivý trest jedině smrt. Můj původ na tom nic neměnil. Co víc. Byla jsem si

téměř jistá, že se moji příbuzní i přátelé stydí, že ta zrůda byla jednou z nich.

Kroky na chodbě mě jako obvykle úspěšně vytrhly z mých myšlenek. Přimáčkla jsem se zády k chladnému kameni a zatoužila s ním splynout v jedno. Jenom prochází. Nejsi jediná, koho tu vězní. Určitě jenom prochází. Strachy jsem na moment přestala dýchat. Svazek klíčů zarachotil až příliš blízko mým dveřím, aby to byla náhoda. Oči se mi nevědomky rozšířily hrůzou. V zámku se dvakrát otočil klíč a těžké dveře se s námahou otevřely. Téměř současně mě oslepilo světlo, které vniklo do mého neútulného vězení. Trhla jsem hlavou. Rukama jsem se marně snažila zakrýt svoje nahé nohy. Šaty, z nichž dnes už zbývaly potrhané cáry, mi moc na důstojnosti nepřidaly. Styděla jsem se. Polonahá zrůda nikoho nezajímala, ale já se stejně neubráníla studu.

„Návštěva,“ zavrčel žalářník.

Nevzhlédla jsem. Stejně to nakonec vzdám, tak jako pokaždé. Přesto jsem pevně zavřela oči a snažila se všechno kolem ignorovat. Buch! Dveře se hlasitě zabouchly, až jsem

úlekem nadskočila. Žalářník odešel, ale já sama nezůstala. Ušima napnutýma k prasknutí jsem se zatajeným dechem poslouchala pomalu se blížící kroky. Zvláštní. Většinou na mě každý spustil už ode dveří. O to větší důvod k obavám.

„Susan!“

Mužský hlas byl až příliš známý. To prosté oslovení mi vehnalo slzy do očí. Jménem mě tu neoslovil zatím nikdo. Pro všechny jsem byla zrůda, potvora, mrcha... Opatrně jsem zvedla hlavu a užasle vydechla.

„Gavine?“ nepříjemně mě bodlo u srdce.

Nemračil se na mě jako ostatní, ale ani se neusmíval. Jeho výraz se zdál zcela prázdný, nečitelný. Bylo to zvláštní, protože právě on mě musel nenávidět. Alespoň já na jeho místě bych se nenáviděla. Tiše si mě prohlížel, ale nepromluvil. Na malý okamžik se zdálo, že mě lituje. Potom se z ničeho nic zamračil. Jakoby bojoval sám se sebou.

„Proč?“

Nikdy by mě nenapadlo, že se jediným slovem dá vyjádřit tolik bolesti. Jenže já mu neměla co říct. Pravdě by nevěřil. Zatnula jsem

zuby a odmítavě zavrtěla hlavou. Byla jsem odhodlaná nepromluvit. Ze strachu, že každé moje další slovo mu ještě víc ublíží.

„Copak si nezasloužím aspoň znát důvod?!“ znechuceně si mě změřil. „A co Emily? Na té ti také nezáleží?“

Snažila jsem se potlačit vzlyknutí, ale nešlo to. Slzy se mi nezadržitelně začaly drát ven z očí. Tolik bych mu chtěla odpovědět, jenže skutečně nebylo co. Hlasitě jsem se nadechla a znovu zakroutila hlavou.

„Nevím, co jsem si vlastně myslel,“ přešel ke dveřím a silně na ně zabušil.

Nedokázal si představit, kolik utrpení mi těmi pár větami způsobil. Počkala jsem, až budu konečně zase sama. Dál už to nešlo vydržet. Svalila jsem se na stranu a zacpala si dlaněmi pusy, aby nebyl slyšet křik. Vzpomínky mě nemilosrdně vrátily o rok zpět. Opět byla všude krev. Cítila jsem ji na svém těle stejně jako tehdy. Vzдорovitě jsem zatřepala hlavou, ale k ničemu to nebylo. Jako kdyby ta hrůza nikdy neměla skončit.

1. SNOUBENCI

Když sleduji svoje ruce, nemůžu si pomoci a vidím na nich opět krev. Zavřu oči, abych tu představu zahнала, ale stejně cítím přes kůži, jak mě hřeje. Snažím si vybavit příjemné vzpomínky, jenže to není vůbec lehké. Lidé, které jsem milovala, už mě totiž nikdy neobejmou, nepolíbí ani mě nebudou chlácholit svým hlasem. Každá příjemná vzpomínka na blízkého člověka ve mně vyvolá i vzpomínku na jeho chladné ztuhlé tělo.

„Chyť mě. Chyť mě.“ Utíkala a nepřestávala se smát.

Pokusila se schovat za strom, ale její lest byla v okamžiku odhalena. Objal ji v pase a přitáhl blíž.

„Jamesi,“ ošila se a mírně zčervenala. „Co když nás někdo uvidí?“ strachovala se na oko a přitom si vychutnávala jeho objetí.

„A kdo říkal, že nechci, aby nás někdo viděl,“ řekl chraplavě a jemně ji políbil na krk.

„Proč bys to dělal?“ podívala se na něj roztouženýma očima.

„Alespoň by měla tvoje matka důvod posunout datum svatby.“

Položila mu dlaně na hrudník a jedním koutkem se pousmála. „Lásko, už jsme o tom přece mluvili.“

Zatvářil se uraženě. „Ano, mluvili, ale pokud si dobře vzpomínáš, slíbila jsi, že si s ní o přiblížení termínu ještě také promluvíš,“ postěžoval si.

„Já vím,“ přiznala provinile. „Jenže to není tak jednoduché. Pochop, jsem její nejmladší dcera. Už nikdy svatbu pořádat nebude,“ zaprosila očima. „Chce, aby to bylo perfektní, a na to je potřeba čas,“ dodala.

„Vdáváš se ty, nebo tvoje matka?“ zeptal se ironicky.

„Nebud' takový, tři týdny to snad ještě vydržíš,“ uklidňovala ho.

„Já to vydržím, ale nemůžu ručit za svou matku, až jí povím, že svatební noc pro nás nebude první společnou nocí,“ usmál se nevinně.

Zčervenala jako rajče a uraženě ho od sebe odstrčila. „Jestli to uděláš, pak si buď jistý, že až do svatby nedostaneš ani polibek,“ dráždila ho.

„Myslím, že dokonce dostanu i víc než pouhý polibek,“ uličnicky se ušklíbl a přitáhl ji zpět do svého náručí.

„Nezdá se vám pane, že si poněkud příliš věříte?“ vyčítala mu a zároveň se snažila dostat z jeho pevného sevření.

„To si nemyslím, madam,“ smál se jejím marným pokusům se vyprostit.

Přestala sebou škubat a zamyšleně se mu podívala do očí.

„Ale, ale na copak myslíme?“ podezíravě pokrčil čelo.

Našpulila rty a zvažovala odpověď. „Víš, zrovna jsem přemýšlela, kde tě to bude nejvíc bolet,“ usmála se spokojeně, když její vězení trochu povolilo.

„To bys přece neudělala,“ pošeptal jí do ucha a jemně políbil citlivé místo na krku.

Blaženě vzdychla a důvěrně se o něj opřela.

„Susan!“ ozvalo se z ničeho nic matčino volání.

Okamžitě Jamese vší silou odstrčila, až překvapeně zavrával.

„Ano, mami, tady jsme,“ rychle si uhladila záhyby na šatech.

James si odfrkl a překřížil paže. *Ta ženská vždycky ví, kdy má přijít*, pomyslel si zklamaně.

„Tak tady jste,“ spráskla Megan potěšeně ruce a zastrčila si vypadnutý šedivý pramen do uvolněného účesu. Bylo evidentní, že velmi pospíchala.

„Potřebovala jsi něco, mami?“ zeptala se Susan trpělivě.

„Mám úžasnou novinu,“ uculovala se nadšeně. „Představte si, že u mě byla na čaji Doroty Moonová.“

Nechápavě se na sebe podívali.

„Co je na tom tak úžasného. Pokud vím, stýkáte se pravidelně,“ pokrčila lhostejně rameny.

„Ano, to je pravda,“ odmávla ledabyle dceřinu poznámku. „Jenže vy nevíte, co mi řekla za fantastickou novinu. Bude se zde otvírat nový moderní krejčovský salón. Vede ho nějaká Francouzka, která je prý velmi oblíbená

u té nejvyšší šlechty. Chtěla bych ti u ní nechat ušít svatební šaty. Co myslíš?“ dychtivě čekala na odpověď.

„Ale ano. Jistě. Pokud je vážně tak dobrá.“

„Já věděla, že budeš souhlasit,“ spokojenost z ní přímo vyzařovala.

„O nic se nestarej, já všechno zařídím. Posunutí termínu by neměl být problém, pozvánky jsme stejně ještě nenechali poslat,“ plánovala nahlas, zatím co se měla k odchodu.

„Jak to myslíš, mami?“ vrhla po ní zmatený pohled.

Megan se s úsměvem otočila. „Vždyť jsem ti přece říkala, že se salón otvírá až za tři týdny. Tak je přece logické, že se svatba musí posunout.“

„To jsi před tím neříkala.“ Nevěřicně si matku změřila. „Au!“ vypískla, když ji James štípnul pod žebra.

„Už musím jít, mám toho strašně moc na zařizování,“ políbila dceru na čelo, mrkla na Jamese a zmizela za živým plotem.

„Proč se na mě tak díváš? Já za to přece nemůžu,“ bránila se, když uviděla snoubencův nasupený výraz.

„Přísahám, že kdyby to nebyla tvoje matka, na místě bych ji uškrtil,“ pověděl hořce a posadil se na okraj kašny.

Přistoupila k němu a prsty si začala pohrávat s jeho kaštanovými vlasy. „Nezlob se na mě, Jamesi. Je to moje matka, nedokážu jí tu radost odepřít.“

„Vždyť já vím,“ zvedl hlavu a pousmál se, ale v jeho očích rozpoznala zklamání.

Sedla mu na klín a smyslně se k němu přivinula. „Řekni, co mám udělat, abych tě rozveselila?“ zašeptala.

„Já myslel, že se bojíš?“ zapomněl rázem na vztek a směle se pustil do hry.

„Já a bát se?“ udiveně nadzvedla jedno tenké obočí.

„Hm, tak uvidíme,“ zopakoval její gesto.

Přejel jí jemně palcem po plném spodním rtu, čímž ji přiměl, aby lákavě pootevřela rty. Pomalu sjel prsty k bradě, až ji mírným tlakem nadzvedl. Sklonil se k ní a dráždivě jí přejížděl

jazykem po rtech, dokud slastně nevzdychla. Jednou rukou jí vjel do vlasů a vášnivě ji začal líbat. Byla zcela omámená tou kouzelnou hrou. Proto si ani nevšimla, že jeho druhá ruka rozehrává už hru úplně jinou. Mistrně si pohrával se šněrováním živůtku, takže si toho všimla, až se značně uvolnil.

„Ty bídáku!“ vykřikla s předstíraným rozhořčením.

James se upřímně radoval z povedené lsti. Zaklonil hlavu a hlasitě se rozesmál. Přimhouřila oči do úzkých štěrbin. V mžiku mu seskočila z klína a dobře mířeným žduchnutím ho převrátila do kašny.

„Zbláznila ses?!“ prskal, když se mu podařilo chytit dech.

„Kdyby ses tak nesmál, nenatekla by ti do pusy voda,“ chichotala se.

Chytil ji za ruku a rychlým pohybem ji strhnul k sobě. Susan to nečekala, takže se po jeho vzoru pořádně napila.

„Co jsi to říkala o tom smíchu a vodě?“ ptal se pobaveně, když se rozkašlala.

Kdyby je někdo viděl, myslel by si, že jsou blázni.

Dívčin kašel postupně přešel v zamračení. „Ty neráde! Zničil jsi mi šaty!“ stěžovala si a mačkala si vodu z vlasů.

„No tak si necháš ušít nové, zlatíčko. Třeba v tom novém salónu,“ neodpustil si poznámku.

Zklamaně svésila ramena. Nepříjemné téma bylo opět připomenuto. „Nebud' takový,“ zaprosila a pokusila se postavit.

Vodou ztěžklé sukně se jí ale nepřestávaly plést pod nohy. Rezignovaně sebou plácla zpátky do studené vody.

Našpulila rty a prosebně se na něj zadívala. „Prosím, pomůžeš mi?“ natáhla k němu obě ruce.

Pokyvoval hlavou ze strany na stranu, předstíraje, že to zvažuje. To ji rozčílilo. Namíchnutě překřížila ruce na prsou a začala si kousat spodní ret. Rošťácky se na ni zazubil a sám vylezl ven.

„Tak mi podej ruce,“ přitáhl ji blíž a sklonil se, aby ji uchopil v pase. „Uf. Madam, vy jste nám nějak ztěžkla. Měla byste přestat chodit

uždibovat do kuchyně,“ škádlil ji, když už stála nohama na zemi.

„To ne já, ale ty šaty, chytráku.“ Odstrčila ho, jelikož ji stále přidržoval v pase. Nečekala však, že ji nepustí, takže klopýtli oba.

„Ale, ale, Čertíku,“ uculoval se, když vyrovnal balanc. „Tobě ta koupel ještě nestačila? Jestli chceš, můžu tě tam ještě na nějakou dobu usadit,“ nepřestával si ji dobírat.

„Jamesi, už budeme muset jít,“ rázně ho utnula. „Je mi zima, nechci nachladnout.“

Chápavě se usmál a něžně ji pohladil po obnažené paži. Samotnému mu byla zima, ale nechtěl se ještě rozloučit. Pár dní nebudou mít příležitost být spolu delší dobu o samotě. Při té představě zatoužil ještě o malinko společnou chvíli prodloužit.

„A nemůžu tě prozatím zahřát já?“ přitáhnul si ji blíž.

„Jak to chceš udělat? Budeš na mě foukat, dokud se neusuším?“ sklopila nevinně oči a husté řasy jí na bělostné tváři vytvořily dva mihotající se stíny.

Pomale se k ní sklonil a velmi něžně ji políbil na obě víčka. Trpělivě počkal, až otevře oči a jejich pohledy se propojí. Stáli v naprostém tichu a vzájemně se vpíjeli do očí toho druhého. Nebylo potřeba ani slov, oba věděli, co ten druhý cítí a co právě teď potřebuje. Přesto když se jejich rty konečně spojily, špitáli si mezi polibky nesmyslná vyznání lásky, jimž rozuměli jen oni sami. Cítili navzájem svá, rychle bušící, srdce.

Položila mu dlaň na hrudník, aby ještě lépe cítila jeho tlukot. „Lidé se pořád ptají jak poznat, že je ten druhý už nemiluje,“ šeptala mu na rty a jemně se o ně otírala svými. „Já se ptát nebudu. Řekne mi to tvoje srdce pokaždé, když tě políbím.“ V očích se jí zaleskly slzy. „Je vůbec možné, že jsme tak šťastní?“ důvěrně se k němu přivinula.

„To doufám, lásko,“ mírně nadzvedl koutky úst.

Překryl její ruku, stále položenou na jeho srdci, a propletl s ní své prsty. Dívčí ruka se v jeho mužné téměř ztrácela. Opřel se do nich chladný vítr. Okamžitě jim naskočila husí kůže,

proto se ruku v ruce dali svižným krokem úzkou pěšinkou na ústup. Čím více se blížili ke svým domovům, tím více pospíchali. Když doběhli ke spojovací brance, jež propojovala zahrady jejich domovů, Susan už začínala drkotat zubama. Dali si rychlou, až dětskou, pusinku a ač nerad, začal couvat k malé kovové brance porostlé břečťanem.

Jak se jejich dlaně rozdělily, stále se prsty jemně dotýkaly pokožky dlaně, až o sebe zavadily pouze konečky prstů. Susan se potutelně usmála a znovu ho pevně sevřela. Rychlým cuknutím ho pobídla, aby se k ní více přiblížil. Jejich těla se teď vzájemně dotýkala. Vjela mu prsty do vlasů tak, aby ho přiměla k ní sklonit hlavu. Navlhčila si rty jazykem, a jak nejvášnivěji to uměla, ho políbila. Když ucítila, jak lehce poklesl v kolenou, zachichotala se jako holčička a vymanila se z jeho objetí.

Stál nehybně, na rtech blažený úsměv. Toužebným pohledem ji sledoval až k zadním dveřím jejího domu, kde se naposledy otočila a poslala mu vzdušný polibek.

Dovnitř skoro vběhla, až málem porazila svou starší sestru. „Lauro!“ vykřikla a nevědomky se chytla za srdce. „Tys mě ale vylekala. Co tady děláš?“

„Já, že jsem tě vyděsila?“ zeptala se nevěřícně. „Podívej se na sebe. To ty vypadáš jako vodník!“ zamávala prstem, aby poukázala na její šaty.

„Byla to nehoda,“ snažila se tvářit co nejpokorněji.

„Nehoda říkáš. Hm... to určitě! Na to tě znám až moc dobře, Susan Lerrisová, abych ti to věřila,“ zakroutila hlavou v nesouhlas. „No, jen se na sebe podívej. Vždyť z tebe teče voda!“ vykřikla a uskočila stranou od kaluže, jež se začala dělat na dřevěné podlaze. „Jestli to uvidí matka,“ pobaveně zvedla obočí.

„Kdybys mě nezdržovala, už bych byla dávno v suchu,“ vyhrkla.

„No nevím, jestli by ses měla už vdávat, někdy se chováš nevhodněji než moje čtyřletá dcerka,“ škádlila ji.

Susan na ni vyplázla jazyk a obě sestry se nahlas rozesmály.

„To jsi ty, Susan?“ volala matka ze salónku. Rychle si zacpaly ústa, aby neslyšela jejich smích.

„Běž, běž,“ zašeptala naléhavě Laura, aby ji popohnala do schodů.

„Uf,“ oddechla si hlasitě, když sestra zmizela v prvním patře.

„Á to jsi ty,“ prohlásila matka, když vstoupila na chodbu.

„Dobrý den, mami.“

„Dobrý den, drahoušku,“ přistoupila k ní a políbila ji mateřsky na čelo. „Neviděla si svou mladší sestru? Byla v zahradě s Jamesem. Nevíš, jestli se už vrátila?“

„Ano, před chvílí tu byla,“ uklidnila ji a snažila se sukněmi zakrýt kaluž na podlaze.

„To je dobře. Večer je ten maškarní ples u Pekových a už je nevyšší čas se jít chystat,“ podotkla mírně.

„Ano, máš pravdu, mami,“ přisvědčila, ale neměla se k odchodu.

„Ty a Gavin tam nejdete?“ zvedla jedno tmavé obočí.

„Ale ano, jdeme tam.“

„Tajíš mi něco? Připadá mi, že se nějak ošíváš,“ zeptala se na rovinu.

„No, popravdě jsem se ti chtěla s něčím svěřit, ráda bych totiž znala tvůj názor. Pokud mě doprovodíš ke dveřím, pokusila bych se ti to nastínit,“ zaimprovizovala, položila si matčinu ruku na ohbí paže a odváděla ji pryč od mokrého místa na drahé podlaze.

„Tak mě nenapínej,“ nedokázala skrýt nedočkavost.

„No víš,“ rychle přemýšlela, co by plácla. „Gavin má velmi, opravdu velmi, dobrého přítele v Americe,“ vymyslela si pohotově.

„A co s tím mám společného já? Víš, že Američany nemám ráda. Jsou tak nekultivovaní,“ odfrkla si.

„Já vím, ale tento je Angličan. Nebo ještě lépe – je to anglický šlechtic,“ dodala rychle.

„Lauro, běž prosím k věci,“ nevydržela již dceřino napínání.

„Zkrátka odjel do Ameriky, kde nechutně zbohatnul. Má asi šestiletého chlapce a tak nás,“ sledovala matčin zamračený výraz, „no a tak Gavina napadlo, že bychom ty naše děti mohli